

İnsanlık Urbası

– Kara kız · 20 Şubat 2025

İNSANLIK URBASI

Duydum ki,
Dışarıda kar, tipi, boran...
Kol gezip, gerdan kırıyor!

Ateşten gömlek yürek yangınları,
Yürekleri,
Yakıp kavururken,
Cam kırıkları,
Onmaz yaralar açıp
Gönülleri,
Sürekli yaralayıp kanatırken,
Haksızlıklar karşısında ezilip
Seslerini duyuramayan
Bi çare canların,
Sesiz çığlıkları...
Kulakları,
Sağır edercesine kaplarken,

Günahsız, masum canların,
Yüreklerinden gözlerine akan,
Kanlı gözyaşları,
Gözler de
Sel olup akarken,
Dışarıda ki kar, boran, tipi...
Kara Kışlar'a gebe virane gönlü müze..!
Dokunur mu?
Yakıp yıkar mı?
Son bahar yaprakları gibi,
Sol yanımızı sarartıp soldurur mu?
Sevgi yoksunu yüreklerimizi
İliklerimize kadar dondurup üşütür mü..?
Sorarım size ey canlar sorarım?

Kara kışları bahara çevirmek için
Çırpınıp didinen, yerinden çıkarcasına atan..
Can yüreğimiz, kalbimiz fora!
Fora garip yolcu fora!,
Gün bugündür!

Dışar da ki kara kışlara inat,
İnsanlık urbasını en afillisinden giy,
Giy ki,
Kimi zaman bir neyin sesin de,
Kimi zaman uçan kuşun kanatların da,
Kimi zaman kıpkırmızı bir gülün kokusun da
Gönülden gönüle akıp
Baharın bin bir halini,
Yürekler de yaşa, yaşat!
Hemde öyle bir yaşa ve yaşat ki
Gönüller de, Yürekler de
Dışarıda ki kara kışların hükmü değil
Senin hükmün hüküm sürsün..!

20.02.2024 Ankara P.ÇETİN